

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. D.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 12. 2017, č. j. 72 A 36/2016 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Přerova (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 7. 2016, č. j. MMPr/092277/2016/JP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne 7. 4. 2016 v době kolem 8:50 h v obci P. na ulici G., kde byla maximálně dovolená rychlost 50 km/h, řídil osobní vozidlo (tov. zn. Volkswagen Passat, RZ X) rychlostí 93 km/h (po započtení možné odchylky měřícího zařízení – MicroDigiCam LTI). Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. KUOK 102996/2016, bylo odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Mj. nepřisvědčil námitce poukazující na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, resp. nesprávnost provedeného měření. Předmětné měření bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, který byl řádně ověřen. Měření prováděli policisté zařazení k výkonu služby u dopravního inspektorátu Policie ČR. Poukázal i na vyjádření dodavatele předmětného měřícího zařízení (ATS-TELCOM PRAHA, a. s.), ke kterému se Krajský soud v Ostravě vyjádřil např. v řízení vedeném pod sp. zn. 76 A 27/2011. Podle soudu nebyla sto zpochybnit provedené měření ani listina předložená žalobcem nazvaná „Vyjádření k danému přestupku“, kterou měl k datu 27. 11. 2015 vypracovat Český metrologický institut (dále též „Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015“). Uvedené vyjádření se nevztahuje k projednávanému přestupku (bylo vydáno dříve, než došlo ke spáchání přestupku), přičemž z něj není ani zřejmé, na základě jakých podkladů bylo zpracováno. Soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Poukazoval na vady při zjišťování skutečného stavu věci a vady řízení před krajským soudem. Podle názoru stěžovatele měl krajský soud bez dalšího vyjít z Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, a neměl činit opačné závěry. V uvedeném vyjádření se jednoznačně uvádí, že: „*ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle - viz tento případ – byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupku.*“ Uvedenou listinu je třeba považovat za zásadní a relevantní důkaz zpochybňující předmětný výstup z rychloměru. Krajský soud se nadto mohl k uvedenému vyjádření vyslovit pouze tehdy, pokud by nařídil ústní jednání, což se nestalo. Stěžovatel dále polemizoval s argumentací krajského soudu, na základě které krajský soud nepovažoval za nutné vycházet z předmětného vyjádření, resp. s argumentací krajského soudu stran správnosti provedeného měření. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda byl naplněn stížní důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že netrpí vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakých důvodů nepřisvědčil námitkám obsaženým v žalobě (rozsudek krajského soudu čítá 22 stran). Ani odůvodnění krajského soudu stran Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 nevyvolává vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podrobněji k tomuto vyjádření viz dále.

[12] Stěžovatel dále poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to

mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[13] Podle Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se ho dopustil stěžovatel. Jedná se zejména o záznam o přestupku obsahující fotografii z měřícího zařízení MicroDigiCam LTI, oznámení o podezření ze spáchání přestupku a úřední záznamy o průběhu měření, které vypracovali zasahující policisté, mj. nstrm. L. K., který byl následně vyslechnut i ve správním řízení. Listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Námitky, jež stěžovatel následně v průběhu řízení uplatňoval, nebyly způsobilé důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. S jeho námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám. Ve správním řízení nedošlo ani k žádným jiným vadám, které by vyvolávaly nutnost zrušení napadených rozhodnutí.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že nezohlednil Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel ve správním řízení předložil (jako přílohu datové zprávy) podání nazvané „Vyjádření ČMI“ ze dne 27. 11. 2015, v němž se uvádí, že: „*ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle - viz tento případ – byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupku.*“

[16] Relevancí uvedeného vyjádření se již Nejvyšší správní soud zabýval. Např. v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 As 157/2016 - 39 (ve kterém byla posuzována obdobná skutková a právní situace), Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Ke kasační námitce že krajský soud neprovedl k důkazu vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, se zdejší soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že jako důkaz uvedené vyjádření nebylo třeba provést. Uvedená listina není způsobilá prokázat skutečnosti pro věc relevantní, neboť stěžovatel nebyl schopen ani uvést, k jaké konkrétní věci se uvedené vyjádření vlastně vztahovalo. Závěrem lze shrnout, že je věcí soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); v odůvodnění rozhodnutí však musí vysvětlit, proč některým návrhům na dokazování nevyhověl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 - 103). Rovněž krajský soud, stejně jako již dříve správní orgány, této své povinnosti v napadeném rozsudku dostál. Nejvyšší správní soud závěrem k námitkám stěžovatele, které se týkaly údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, konstatuje, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé,*

pokračování

jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Učiněná skutková zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu své závěry zdůvodnil (k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS).“

[17] Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, ten řádně zdůvodnil, z jakých důvodů nemohl k Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 v dané věci přihlédnout. Krajský soud předně poukázal na obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že předmětné měření bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, který byl ověřen Českým metrologickým institutem (platnost osvědčení byla až do 21. 9. 2016). V době spáchání přestupku (dne 7. 4. 2016) byl tedy rychloměr způsobilý měřit rychlost vozidel. Výrobní číslo rychloměru se shoduje s výrobním číslem uvedeným v záznamu o přestupku. Měření prováděli policisté zařazení k výkonu služby u dopravního inspektorátu Policie ČR. Rychlost předmětného vozidla byla změřena při výkonu služby, který dle úředního záznamu ze dne 7. 4. 2016 spočíval v měření nejvyšší dovolené rychlosti na ulici G. v obci P. Ve spisu je založena fotografie z měření, na které je zobrazeno měřené vozidlo a místo, kde byla rychlost měřena. Z fotografie vyplývá, že podoba a registrační značka se shodují s vozidlem v záznamu z rychloměru. Ve spisu je založena i fotografie, na které je zobrazen řidič vozidla. V pozadí vozidla a řidiče je fotbalové hřiště. Podle úředního záznamu nejelo od změření vozidla po jeho zastavení v místě žádné jiné vozidlo a od změření do zastavení měli policisté změřené vozidlo v neustálém vizuálním kontaktu. Krajský soud dále poukázal na výslech policisty provádějícího předmětné měření, který stěžovatel v řízení nijak nezpochybnil, a který korespondoval s ostatními podklady rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje, že se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42). Krajský soud vypořádal i další tvrzení stěžovatele a ztotožnil se se správními orgány, že správní spis poskytuje oporu pro závěr, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost. Na tom by podle krajského soudu nemohlo nic změnit ani předmětné Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015. Uvedené vyjádření se nevztahuje k projednávanému přestupku (bylo vydáno dříve, než došlo ke spáchání přestupku), přičemž z něj není ani zřejmé, na základě jakých podkladů bylo zpracováno.

[18] S uvedeným hodnocením krajského soudu se zdejší soud ztotožnil (v důsledku čehož odpadá nutnost zkoumat správnost dalších závěrů krajského soudu k předmětnému vyjádření, resp. měření rychlosti). Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nemohlo předmětné vyjádření narušit skutkové závěry správních orgánů, přičemž jeho postup odpovídá i náhledu Nejvyššího správního soudu na předmětné vyjádření. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze z uvedeného vyjádření dovozovat nesprávnost všech provedených měření (to platí tím spíše s ohledem na obsah daného vyjádření, které se – odhlédne-li soud od toho, že není zřejmé, na jakou situaci reagovalo, na základě čeho bylo vydáno atp. – logicky nemohlo vyjadřovat k okolnostem dané konkrétní věci). Se

stěžovatelem lze obecně souhlasit v tom, že pokud by byla mezi měřícím zařízením a vozidlem překážka, jiné vozidlo atp., nebylo by možno vyloučit, že došlo k nesprávnému měření. V dané věci však stěžovatel ani netvrdí, že by tomu tak bylo. Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce „-3 km/h“, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016 - 43 atp.). Pokud se stěžovatel domníval, že měření bylo provedeno nesprávně, resp. že jel jinou rychlostí, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně poté, co byl zastaven zasahujícím policistou. V pozdějším uplatnění takové argumentace lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115).

[19] Pokud pak stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že hodnotil obsah uvedeného vyjádření mimo ústní jednání, konstatuje zdejší soud, že obsahem správního spisu se podle ustálené judikatury správních soudů nedokazuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j 7 Afs 39/2005 - 53, či ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 93/2015 - 36). Uvedené vyjádření je přitom založeno ve správním spisu (viz čl. 24). Důvodem ke zrušení rozsudku není ani to, že krajský soud podpůrně poukázal na jiné řízení vedené u krajského soudu (sp. zn. 76 A 27/2011). I zdejší soud opakovaně poukazuje na závěry z jiných řízení a ty (v rámci zachování jednotnosti judikatury) přebírá.

[20] Nejvyššímu správnímu soudu je nadto z úřední činnosti známo, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci vydaný ve věci sp. zn. 76 A 27/2011 (rozsudek ze dne 30. 7. 2012, č. j. 76 A 27/2011 - 24) byl napaden kasační stížností. O té rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavým rozsudkem ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 6, ve kterém se vyjádřil k měření rychlosti právě měřícím zařízením MicroDigCam LTI.

[21] Mj. uvedl, že „*V odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřícího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena dvěma faktory – posunutím kříže proti paprsku (tzn. závada na měřiči, jež by se měla řešit servisním zásahem) nebo sledováním vozidla v průběhu měření. Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a. s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.*“

[22] Ani žádná další stížní argumentace nevyvolává nutnost zrušení rozsudku krajského soudu a správních rozhodnutí. Správní orgány (a návazně i krajský soud) posoudily věc správně. Zdejší soud se s nimi v jádru dané věci, tj. v otázce, že stěžovatel spáchal dopravní přestupek, plně ztotožňuje.

[23] S ohledem na všechny shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu